

נר לדוד - גליון 16

מוצאי שמחת תורה
כג' תשרי תשע"ט

שבראנו לכבודו

~ אחרי שמחת תורה ~

הם לא יכלו להיפרד.

נצמדו אל ספר התורה, כפי שהאהבה הגדולה מסוגלת להצמיד, כפי שהמסירות שאין לה גבול, מסוגלת להצמיד זה לזו את האדם עם הנצח, שלא תבדיל שום מחיצה, אף

פעם, בין אותם הצעירים, לבין התורה.

וכך הפכו האלפים לפקעת של ריקוד של מצוה, ולא רק הרגליים אלא כל האברים, הרוחניים והגשמיים, וכל המחשבה והרעיון, והניצוץ הפנימי, וכל החשק והרצון והמאווים הכמוסים ביותר – יצאו בריקוד עם האדם שהם נמצאים בתוכו.

שבראנו לכבודו!

ואת כל אשר להם – את חייהם הצעירים, אשר בכל חלקי העולם מתמסכים עם התאוה; את רצונם הכביר אשר בכל העולם הוא מתמזמז לאפסיות, למשהו שאין לו אחיזה בשכל האנושי; את תקותם, אשר בכל העולם מתנדפת עם הופעתה, תקוה שאין לה שאר ושארית, שאין לה חוט שדרה ולא מחשבה אנושית, תקוה ללא תקוה – הם מוסרים ברגעים אלה, כאשר הם רוקדים את הריקוד האחרון שלפני הכנסת ספרי התורה להיכל.

שבראנו לכבודו!

וכל כבוד העולם, זה שאנשים ממיתים את עצמם עבורו, זה המושיב מלכים על הכסא ומוריד רודנים, זה הכבוד בעבורו הורגים אנשים אחד את השני – כל הכבוד הזה מתקלף כעת ונופל כקליפת השום מן השומים, והנה עומד האדם הצעיר, היהודי שאין דומה לו, לא בין צעירי העם היהודי ולא וכל שכן בין המעולים שבין אומות העולם, אינו מבקש מאומה מן הקב"ה אלא שהכבוד שהקב"ה הביא לעולם, יהא כולו מסור לכבודו של הקב"ה.

להוספה לרשימת התפוצה

נא שילחו את המילה "הוספה"

לתיבת המייל "נר לדוד" - nerledovid@gmail.com

צאו וחפשו בכל האבוקות שהודלקו אי פעם בעולם, צעירים המבקשים זאת היום.

כאשר החושך יכסה ארץ וערפל לאומים.

וזיו פניהם מאיר לא רק את סביבתם. אלא את פרצופו של העם הכלוא בתוך עצמו. שאינו מסוגל לצאת מתוך הסבך, שארג לעצמו קורי עכביש ונתלה בזה ומבקש שקורים אלה שבקושי מחזיקים את עצמם, יחזיקו גם אותו, את העם הנודד הנצחי.

והנה, צעירים אלה, רוקדים בהחזיקם את תורת ישראל בכל חיבוקם הצעיר, בכל כוחם הבלתי נלאה, בכל מאווי נפשם הטהורה. וכאשר הם רוקדים את הריקוד האחרון לפני שמחזירים את ספרי התורה להיכל, הם מחזירים לעם את פרצופו, הם מחזירים לעם את כבודו.

שבראנו לכבודו!

והעינים מתעצמות, ובהתלהבות היוקדת בהם, הם רואים עצמם רוקדים תחת הר סיני, כשהאש והקול גדול מתופפים באזניהם, מרימים אותם עד לשמי השמים ומחזירים אותם י"ב מיל על י"ב מיל, ומחזירים להם את הטוהר של לפני החטא, ונותנים להם את הריח של גן-עדן, שניטל מן האדם כאשר גורש ממנו, ומחזירים להם את העצמיות שהיתה קודם החטא, את החייץ שבין הטוב לבין הרע.

והרי הם מתרוממים למעלה למעלה, וברגעים מסוימים אתה מרגיש, כאלו הם זורקים מעליהם את האדרת, כאשר עשה אליהו נביא ישראל לפני שעלה ברכב אש וסוסי אש לשמים, ומאות אנשים רואים, כיצד נופלת האדרת של הגשמיות מצעירים אלה, והם עולים למעלה בלהבת אש שהוצתה במקום הזה – בשיבה.

ורואים את כבודו של הקב"ה.

ורואים בעינינו פשוטות, כשלנו, את כבוד ה' ההולך מחובק עם תורתו ועם אלה הלומדים אותה ביום ובלילה מתוך רצון וחשק וענין לדעת וחכמה, בינה והשכל, וכאשר מתקרבים הצעירים הרוקדים את הריקוד האחרון של שמחת תורה, לפני שספר התורה מוכנס להיכל, מתלהט המוקד יותר ויותר, והרגליים הפסיקו לרקוד ריקוד של רגליים אלא ריקוד של נשמה, והכל נפסק ממה שהיה עד לפני רגע ומתחיל עולם חדש שאין בו לא יקוד של גיהנום ולא להט של תאוות אנושיות, ואין בו לא כבוד של בן אדם ולא מוות של בן אדם, אלא רק כבודו של הקב"ה הולך מחובק עם הצעירים הללו, שמתקדשים ומתלהטים ונופלים על פניהם ואומרים:

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד!

ומבעד לעינים העצומות הם רואים את חייהם מזקפים אש שחורה על גבי אש לבנה, חיים שאין בהם שום רצון אחר מאשר להיות בין אלה שהקב"ה ברא אותם לכבודו.

צעד אחרי צעד הם מתקרבים להיכל, ומאות ידיים מונפות אל על, לא אל אויר הישיבה אלא אל אויר העולם, והידיים, ידי אנשים צעירים, שמיום שעמדו על דעתם לא טעמו טעם חטא, והחיים מתהלכים לצידם על בהונות הרגליים, כדי שלא להפריע את מנוחתם הנפשית, והחיים מציצים מפעם לפעם לתוך עיניהם, והנה עינים של טוהר הם, מרגליות שאין להשיגו אלא בתחום החיים הנצחיים.

היכן נמצאים כעת חיים טהורים כאלה?

והרי כל הלכלוך של הדור נמחה לידם, והרי כל הצחוק השטני הופך לחיוך של בשורה כאשר הוא פוגש אותם, והרי כל הקללה הרובצת על הדור הזה – עומדת כעני בפתח ליד הצעירים הללו, ונדמה לך ברגעים אלה, כאשר אתה, אדם מן השורה, עומד ומסתכל בצעירים הרוקדים עם ספר התורה, ומתקרבים צעד אחרי צעד לקראת ההיכל, שם נמצאת התורה, שם מתרכזים חייהם אתה חווה לעצמך מההנאה שאין לה גבול ומלים, לראות אותם, את אלה שבזכותם קיים העולם הזה, שבזכותם עדיין מאירה השמש והירח והכוכבים, שבזכותם עדיין צומחת הקמה, והעץ מניב את פריו, ואנשים מתהלכים על פני האדמה, ויש חיוך בעולם, ויש מים לשותות ולחם לאכול, ויש רפואה למכה וכל מה שאתה רואה חי וקיים – בזכותם הוא חי ובזכותם הוא קיים.

והם עצמם אינם יודעים על כך.

והם עצמם נדחפים לפינה, בוכים על אי יכולתם לעלות יותר ויותר, להידבק תמיד עם כבודו של הקב"ה, וכאשר אתה רוצה לשמוע את קולו של הצעיר הזה, הרוקד כעת בכל עוז, כדוד המלך בשעתו כאשר הכניס את ארון הברית לעירו, והנה אתה יודע כי רבבות ואולי יותר מזה, מסתכלים על הרוקדים המכרכרים בכל עוז לכבוד הקב"ה ותורתו. מסתכלים מבעד לחלון ומגחכים:

- וכי כך נאה לצעירים של הדור הזה?

מי מחייך ומי לועג, מי שותק מתוך לעג ומי מתלוצץ מתוך קלס.

והצעירים רוקדים. שבראנו לכבודו!

והמגחכים אינם יודעים, כי הריקוד הזה, החיבוק שביו הצעירים הללו עם התורה והקב"ה – הוא המלכד את העם בתקופה איומה זו, הוא הממריץ את הדם, הוא המחיה גם את נפשותיהם הטועות והתועות. וכך הם רוקדים, צמודים לספר התורה כפי שהאהבה הגדולה בלבד מסוגלת להצמיד, כפי שמסירות נפש שאין לה גבול מסוגלת להצמיד, שלא תבדיל שום מחיצה בינם, הצעירים הללו, לבין כבודו של הקב"ה. כי כל חייהם לא יהיו אלא מעין אדרת שאפשר יהיה לזרוק אותה על הארץ, כאשר יגיעו רכב האש וסוסי האש.

וכך נתרקד לו ריקוד של מצוה, צעד אחרי צעד, כשידיהם מורמות למעלה, מושטות אל-על, כאילו ביקשו להוריד את השמים לידם, עד שהתקרבו אל ארון הקודש והכניסו את ספרי התורה להיכל.

והד הריקוד הזה נשמע במשך כל השנה, עד לשמחת התורה בשנה הבאה.

שבראנו לכבודו!

המודיע. כה' תשרי תשל"ה